

Ganske særligt har vistnok det danske Folk ikke Raad til at ofre noget af, hvad der kan tjene til Spore for »Kraftudviklingen« — som du i gamle Dage plejede at sige, et Ord, jeg selv er kommen til at holde saa meget af. Vi havde engang her paa »Skovbakken« en fordrukken Gartner, som ved den blotte Udsigt til at blive Formand for den stedlige Afholdsforening erholdt den Kraft til Selvoprejsning, som hverken Trusler eller Formaninger havde kunnet oparbejde hos Fyren. Af hvilken Historie der kan læres, at Forfængelighedens højt udskregne Last endog kan virke ligefrem moralsk! Dersom jeg var Digter, vilde jeg skrive Sange til dens Pris. Og dersom jeg var Præst (med eller uden Præstekrave), vilde jeg udlette den af Menneskenes Synderegister, der jo er tilstrækkelig langt endda.«

Per maatte læse Brevet igennem et Par Gange, før han helt forstod det. Han kendte ikke Jakobe igen. Denne Tone! — Han blev saa meget dybere skuffet, som han selv havde følt sig saa lykkelig befriet ved endelig at have vundet Klarhed over sig selv i et Forhold, hvoraf der var runden saa megen Fortrædelighed baade for ham selv og andre.

I det første Øjeblikks Opbragthed tænkte han da ogsaa paa at sætte sig til at skrive og give hende Svar paa Tiltale. Men han besindede sig itide. Hvor meget end den religiøse Stemning igen var bleven